



Arrest

nr. 174 680 van 15 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben, een Arabier en Sjiitische moslim te zijn. U bent geboren op X in X.

Na uw geboorte woonde u tot 2010 in Bala Druz in de provincie Diyala. Hierna verhuisde u met uw gehele familie naar Al Taji in Bagdad. Tot ongeveer uw 15-16 jaar werkte u als landbouwer op de grond van uw familie, waarna u zich in 2005 bij het Iraakse leger aansloot. U volgde een opleiding in Diyala en bleef hier gestationeerd tot 2007. Hierna werd u overgeplaatst naar Basra, waar u tot 2015 bleef werken

als militair. U werkte als onderdeel van de inlichtingendienst, waar u onder andere belangrijke informatie naar andere basissen moest overbrengen en controles moest uitvoeren.

Ergens in april 2014 kreeg u thuis een dreigbrief van IS, waarin stond dat u het leger moest verlaten. U nam deze brief echter niet serieus. Op 23 juli 2014 werd er een bom in jullie huis gegooid. U werd 's nachts wakker en hoorde mensen voorbijlopen, waarbij u het geluid herkende van iets zwaars dat op de grond viel in de voortuin. U wist dat het erg ging zijn en dus wekte u uw familie en jullie vluchtten over het dak naar de andere kant van het huis. Zo kwam u op het dak van de burens terecht. Uw moeder begon te roepen, en zo werden ook uw burens wakker gemaakt. U ging naar een controlepost die in de buurt van uw huis stond. Hier werd de centrale verwittigd. 15 minuten na het achterlaten van de bom, ontplofte deze voordat enige hulp kon komen. Eén vrouw, die teruggegaan was voor haar kind, stierf.

U logeerde na de aanslag met uw familie bij uw tante. Na een maand, huurden jullie een woning in de Al Kahira wijk in Bagdad. U bleef werken, tot u op 21 mei 2015 om 11 uur 's avonds een nieuwe dreigbrief van IS kreeg. De dag erna, op 22 mei 2015 diende u een klacht in en besloot u Irak te verlaten. U bracht uw werkgever op de hoogte, legde uw klacht voor en deze zei dat u mocht kiezen om te stoppen of door te werken, zonder sanctie. U stopte met werken en ging bij uw zus in Diyala wonen. U verliet Irak op 3 of 4 juli 2015.

U vertrok vanuit Bagdad luchthaven met het vliegtuig naar Turkije. Hier verbleef u 38 dagen, waarna u met een rubberbootje vanuit Izmir de oversteek maakte naar het Griekse eiland Kos. U wachtte 10 dagen op uw uitwijzingspapieren, waarna u verder via Athene richting Macedonië bent getrokken. Na Macedonië, passeerde u Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland vooraleer u op 8 september 2015 in België aankwam. U vroeg op 9 september 2015 asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag, legt u volgende documenten voor: een kopie van uw paspoort, een kopie van de bewonerskaart en rantsoenkaart van uw moeder, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, één foto van u en uw broer, 8 foto's van uw diensttijd in het leger, 11 foto's van de schade na de bomaanslag op uw huis in Taji in 2014, een badge van uw werk, een Cd-rom met een filmpje over de verwoesting van uw woning, een politieverslag over de bomaanslag op uw huis in Taji, uw verklaring omtrent de bomaanslag op uw huis in Taji, een plaatsbeschrijving door de politie omtrent de bomaanslag op uw huis in Taji, een beslissing van de rechter om uw verklaringen omtrent de bomaanslag op uw huis in Taji op te nemen in het dossier en de daders te vinden, een politieverslag omtrent de dreigbrief die u kreeg in de Al Kahira wijk, een kopie van de tweede dreigbrief van IS die u kreeg in de Al Kahira wijk, een beslissing van de rechter om uw verklaringen op te nemen omtrent de dreigbrief die u kreeg in de Al Kahira wijk, uw verklaringen die u aflegde bij de politie in verband met de dreigbrief die u in de Al Kahira wijk hebt gekregen, een politieverslag omtrent uw verklaringen in verband met de dreigbrief die u in de Al Kahira wijk kreeg, een document waarbij de promoties naar de graad van Arif vermeld worden en een lijst met namen als bijlage voor deze promotie.

B. Motivering

U verklaart Irak verlaten te hebben omdat u vreest vermoord te worden door IS omdat u bij het Iraakse leger werkte. Bovendien vreest u dat u aanzien zal worden als deserteur omdat u het leger zonder ontslag verlaten heeft. Op basis van deze verklaringen en na grondige evaluatie van uw dossier wordt door het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, aannemelijk heeft kunnen maken.

Allereerst kan er vastgesteld worden dat er momenteel geen gegronde redenen zijn, waarom u niet naar Bagdad, de stad waar uw familie woont, terug zou kunnen keren. U verklaart twee dreigbrieven van IS ontvangen te hebben, waarin IS dreigt u te vermoorden indien u uw werk niet zou opgeven. Uit uw verklaringen blijkt dat u deze brieven ontving omdat IS wou dat u uit het leger ging. Ook zei IS dat u zich bij het verkeerde leger had aangesloten, en dat u zich bij hen moest aansluiten (CGVS, p.14). Na de tweede dreigbrief die u op 21 mei 2015 kreeg, waar bovendien instond dat u en uw familie uw huis moesten verlaten (CGVS, p.13 en vertaalde documenten), besloot u de bedreiging ernstig te nemen en onmiddellijk een klacht in te dienen (CGVS, p.18). Hierna legde u het nodige bewijsmateriaal voor bij het leger en mocht u kiezen om te stoppen of door te werken zonder sanctie (CGVS, p.19). U geeft aan gestopt te zijn bij het leger op 12 juni 2015 (CGVS, p.19) en op 3 of 4 juli 2015 vertrokken te zijn uit Irak (CGVS, p.14). Bovendien verklaart u dat uw familie momenteel niet meer in de Al Kahira wijk maar in de Al Sha'ab wijk in Bagdad woont en dat ze geen specifieke problemen meer hebben (CGVS, p.4). Bijgevolg kan aangenomen worden dat het motief van uw belagers wegviel toen u stopte met werken en u en uw familie verhuisden. Hierdoor kan de door u ingeroepen vrees hieromtrent niet meer als actueel beschouwd worden.

Bovendien kan u zich niet beroepen op internationale bescherming op basis van uw verklaarde desertie. U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u als deserteur zou worden aanzien. U verklaart dat u vreest gestraft te worden omdat u geen ontslag genomen heeft voor u vertrok (CGVS,

p.18). U verklaart nochtans dat u uw vertrek gemeld heeft aan uw werkgever, waarbij u specifiek zegt het bewijsmateriaal en de klacht, die u ingediend heeft bij de rechtbank, aan uw werkgever te hebben overgemaakt. Hierbij stelt u dat u van uw werkgever mocht kiezen om te stoppen met werken of verder door te werken, en wel zonder sanctie (CGVS, p.19). U verklaart later echter dat uw werkgever geen schriftelijke opzeg of ontslag heeft ontvangen van u. U zegt uw ontslag enkel mondeling doorgegeven te hebben, en dat dit op uw eigen verantwoordelijkheid was en dat u wettelijk een deserteur bent (CGVS, p.19). Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht, aangezien u voordien uitdrukkelijk verklaard had dat u van uw werkgever mocht stoppen met werken zonder hiervoor gesanctioneerd te worden.

Het feit dat u enkele weken na uw verklaarde desertie overigens in staat was om legaal het land uit te reizen via de luchthaven van Bagdad (CGVS, p.14 en DVZ verklaring vraag 24, uitreisstempel, en vraag 31 over de reisroute), tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het feit dat u als deserteur zou worden aanzien verder aan.

Ten overvloede zij hier nog aan toegevoegd dat u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd zou zijn. Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het feit dat u als deserteur zou worden aanzien ondermijnd.

Ten slotte kunnen ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen over de dreigbrieven die u van IS zou hebben ontvangen. U verklaart dat in de dreigbrief stond dat u zich moest aansluiten bij IS en moest deelnemen aan hun strijd (CGVS, p.15 en DVZ vragenlijst CGVS, 3. De vrees of het risico bij terugkeer, vraag 5). De stelling dat u geworven zou worden door IS kan echter allerm minst geloofwaardig genoemd worden. Informatie beschikbaar bij het CGVS (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), stelt namelijk dat het doel van IS, een radicale Soennitische Islamitische staat te vormen is. Gezien u Sjiiet bent (CGVS, p.3) en IS daar toch op de hoogte van zou moeten zijn aangezien u verklaart dat IS een eigen inlichtingendienst heeft die informatie verzamelt over iedereen (CGVS, p.15), zou het dan ook vreemd zijn dat IS u zou willen werven, wetende dat IS erg wreed is tegen de Sjiietische bevolking in de gebieden die onder hun controle zijn (informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Daarbovenop komt nog dat er in de dreigbrief die u voorlegde, geen melding gemaakt wordt van enige vorm van rekrutering door IS (CGVS, p.13). Bovenstaande bevindingen zorgen ervoor dat ook uw vermeende werving door IS niet geloofwaardig bevonden kan worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, waarbij u verklaart van 2010 tot 23 juli 2014 in Taji aan de rand van Bagdad en daarna in Bagdad, wijk Kahira, gewoond te hebben (CGVS, p.3), dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat.

Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag, wijzigen bovenstaande analyse niet. De kopie van uw paspoort, de kopie van de bewonerskaart en rantsoenkaart van uw moeder, de kopie van uw nationaliteitsbewijs, de 8 foto's van uw dienstdadigheid in het leger, de badge van uw werk, het document waarbij de promotie naar de graad van Arif vermeld wordt en een lijst met de namen als bijlage voor deze promotie bevestigen uw identiteit, woonplaats en tewerkstelling in het leger. Deze worden niet in twijfel getrokken maar geven geen enkele indicatie met betrekking tot uw nood aan internationale bescherming.

De 11 foto's van de schade na de bomaanslag, de Cd-rom met een filmpje over de verwoesting van uw woning, het politieverlag over de bomaanslag op uw huis in Taji, uw verklaring omtrent de bomaanslag op uw huis in Taji, een plaatsbeschrijving door de politie omtrent de bomaanslag op uw huis in Taji en de beslissing van de rechter om uw verklaringen omtrent de bomaanslag op uw huis in Taji op te nemen in het dossier en de daders te vinden bevestigen dat er op 23 juli 2014 een bomaanslag plaatsvond waarbij jullie huis vernield werd. Deze documenten tonen daarentegen geen actuele vrees aan, waardoor u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.

Het politieverlag omtrent de dreigbrief die u kreeg in de Al Kahira wijk, de kopie van de tweede dreigbrief van IS die u kreeg in de Al Kahira wijk, de beslissing van de rechter om uw verklaringen op te nemen omtrent de dreigbrief die u kreeg in de Al Kahira wijk, uw verklaringen die u aflegde bij de politie in verband met de dreigbrief die u in de Al Kahira wijk kreeg en een politieverlag omtrent uw verklaringen in verband met de dreigbrief die u in de Al Kahira wijk kreeg bevestigen wederom enkel dat deze bedreiging plaatsvond. Bovenstaande analyse omtrent die bedreiging heeft echter aangetoond dat u ingegaan bent op de wensen van uw belagers, waardoor er geen sprake kan zijn van een actuele vrees voor vervolging bij terugkeer naar Bagdad.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende documenten: “Verslag van de rechtstreekse overste van verzoekende partij aangaande haar afwezigheid”, “Bewijs vergadering aangaande de onwettige afwezigheid verzoekende partij”, “officieel verslag Ministerie van defensie”, “Document uit het dossier van het leger van verzoekende partij”, “Document uit het dossier van het leger van verzoekende partij”, “Bevel tot aanhouding”, “Bewijs dat de politie naar het huis van verzoekende partij ging”, “Artikel dd. 5 maart 2016”, “Artikel dd. 1 maart 2016”, “Artikel dd. 29 februari 2016”, “Artikel dd. 29 februari 2016”, “Artikel dd. 25 februari 2016”, “Artikel dd. 17 mei 2016”.

Verzoeker legt ter terechtzitting van 19 augustus 2016 een aanvullende nota neer. Bij deze aanvullende nota voegt hij de volgende stukken: cijfers van Iraqi Body Counts (IBC) (stuk 1), een bijdrage van Al-Monitor van 5 augustus 2016 (stuk 2), een artikel van de BBC van 3 juli 2016 (stuk 3), bijdragen van het EPIC (stukken 4-7), een bijdrage van het ISW (stuk 8), een blogpost van 5 juli 2016 (stuk 9), enkele bijdragen van Musings on Iraq (MOI) (stukken 10-12), enkele persartikelen (stukken 13-18), een document van de UN Mission to Iraq van juli 2016 (stuk 19).

Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn aanvullende nota dat in de nota van 12 augustus 2016 een deel van de bronnen die geraadpleegd werden niets meer zijn dan een herlezing van (veel) oudere documenten. Deze zijn voorbijgestreefd door de recente ontwikkelingen. Verzoeker verwijst voorts naar de gevolgen van de zware aanslag op 3 juli 2016 te Karrada voor de minister en het hoofd van de veiligheidsdienst. Verder wijst hij op het sektarische karakter van het geweld en op de zware tol van de voormelde aanslag. Waar verweerder in de recente nota verwijst naar de nota van 23 juni 2016, stelt verzoeker dat het niet duidelijk is of deze nota in het onderhavige dossier door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd neergelegd. Verzoeker wijst erop dat er humanitaire problemen zijn naar aanleiding van de burgers die Fallujah ontvluchten, dat er op zulke vluchtende burgers wordt geschoten door IS en dat IS gedwongen rekruteert en voedsel weigert bij gebrek aan medewerking. Verder wijst hij erop dat er aanvallen plaatsvinden op IDP kampen in Bagdad en dat er aanslagen worden gepleegd. De situatie in Bagdad is zorgwekkend en aanslagen blijven voortduren in en rond Bagdad. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt er voorts geen rekening mee dat de bomaanslag van 3 juli 2016 de positie van de huidige eerste minister in Irak, die reeds wankel is, nog zal verzwakken. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trekt, hoewel het verwijst naar een document van het ISW, dus niet de gevolgen die het document zelf trekt. Verzoeker brengt verder nog een aantal van de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebruikte bronnen bij. Volgens hem blijkt hieruit dat het geweld verschillende vormen

aanneemt en als willekeurig aanzien dient te worden. Het is duidelijk dat er geen veiligheid en geen hoop zijn voor Irak. Verzoeker verwijst naar de verhoogde onveiligheid van controleposten en de aanslag van 3 juli 2016. IS laat kleine cellen onafhankelijk van elkaar opereren en één en ander hangt samen met de aanval op Fallujah, die maakt dat IS door aanslagen te plegen prestige tracht terug te winnen. Wat de gegevens van de VN betreft, houdt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er verder geen rekening mee dat deze cijfers als minimum beschouwd moeten worden en dat de bijkomende vlucht en volksverhuizingen eveneens veel slachtoffers maken. Tienduizenden mensen zijn op de vlucht naar aanleiding van het offensief op Fallujah. Samenvattend besluit verzoeker dat de verhoging van het geweld en de verzwakking van de politiek gedocumenteerd zijn. Hij snapt niet hoe het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan besluiten dat de situatie niet fundamenteel gewijzigd is sedert begin juli. Het aantal aanslagen en het aantal slachtoffers gaat duidelijk in stijgende lijn.

2.2. Verwerende partij bezorgt de Raad middels een verweernota van 2 juni 2016 de COI Focus *“Irak. De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”* van 31 maart 2016 en de COI Focus *“Irak. Corruptie en documentenfraude”* van 8 maart 2016.

Verwerende partij bezorgt de Raad middels een aanvullende nota van 8 augustus 2016 de COI Focus *“Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 23 juni 2016.

Verwerende partij legt ter terechtzitting van 19 augustus 2016 een aanvullende nota neer. Bij deze aanvullende nota wordt de COI Focus *“Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016”* van 12 augustus 2016 gevoegd.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“U verklaart Irak verlaten te hebben omdat u vreest vermoord te worden door IS omdat u bij het Iraakse leger werkte. Bovendien vreest u dat u aanzien zal worden als deserteur omdat u het leger zonder ontslag verlaten heeft. Op basis van deze verklaringen en na grondige evaluatie van uw dossier wordt door het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u

geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, aannemelijk heeft kunnen maken.

Allereerst kan er vastgesteld worden dat er momenteel geen gegronde redenen zijn, waarom u niet naar Bagdad, de stad waar uw familie woont, terug zou kunnen keren. U verklaart twee dreigbrieven van IS ontvangen te hebben, waarin IS dreigt u te vermoorden indien u uw werk niet zou opgeven. Uit uw verklaringen blijkt dat u deze brieven ontving omdat IS wou dat u uit het leger ging. Ook zei IS dat u zich bij het verkeerde leger had aangesloten, en dat u zich bij hen moest aansluiten (CGVS, p.14). Na de tweede dreigbrief die u op 21 mei 2015 kreeg, waar bovendien instond dat u en uw familie uw huis moesten verlaten (CGVS, p.13 en vertaalde documenten), besloot u de bedreiging ernstig te nemen en onmiddellijk een klacht in te dienen (CGVS, p.18). Hierna legde u het nodige bewijsmateriaal voor bij het leger en mocht u kiezen om te stoppen of door te werken zonder sanctie (CGVS, p.19). U geeft aan gestopt te zijn bij het leger op 12 juni 2015 (CGVS, p.19) en op 3 of 4 juli 2015 vertrokken te zijn uit Irak (CGVS, p.14). Bovendien verklaart u dat uw familie momenteel niet meer in de Al Kahira wijk maar in de Al Sha'ab wijk in Bagdad woont en dat ze geen specifieke problemen meer hebben (CGVS, p.4). Bijgevolg kan aangenomen worden dat het motief van uw belagers wegviel toen u stopte met werken en u en uw familie verhuisden. Hierdoor kan de door u ingeroepen vrees hieromtrent niet meer als actueel beschouwd worden.

Bovendien kan u zich niet beroepen op internationale bescherming op basis van uw verklaarde desertie. U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u als deserteur zou worden aanzien. U verklaart dat u vreest gestraft te worden omdat u geen ontslag genomen heeft voor u vertrok (CGVS, p.18). U verklaart nochtans dat u uw vertrek gemeld heeft aan uw werkgever, waarbij u specifiek zegt het bewijsmateriaal en de klacht, die u ingediend heeft bij de rechtbank, aan uw werkgever te hebben overgemaakt. Hierbij stelt u dat u van uw werkgever mocht kiezen om te stoppen met werken of verder door te werken, en wel zonder sanctie (CGVS, p.19). U verklaart later echter dat uw werkgever geen schriftelijke opzeg of ontslag heeft ontvangen van u. U zegt uw ontslag enkel mondeling doorgegeven te hebben, en dat dit op uw eigen verantwoordelijkheid was en dat u wettelijk een deserteur bent (CGVS, p.19). Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht, aangezien u voordien uitdrukkelijk verklaard had dat u van uw werkgever mocht stoppen met werken zonder hiervoor gesanctioneerd te worden.

Het feit dat u enkele weken na uw verklaarde desertie overigens in staat was om legaal het land uit te reizen via de luchthaven van Bagdad (CGVS, p.14 en DVZ verklaring vraag 24, uitreisstempel, en vraag 31 over de reisroute), tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het feit dat u als deserteur zou worden aanzien verder aan.

Ten overvloede zij hier nog aan toegevoegd dat u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd zou zijn. Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het feit dat u als deserteur zou worden aanzien ondermijnd.

Ten slotte kunnen ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen over de dreigbrieven die u van IS zou hebben ontvangen. U verklaart dat in de dreigbrief stond dat u zich moest aansluiten bij IS en moest deelnemen aan hun strijd (CGVS, p.15 en DVZ vragenlijst CGVS, 3. De vrees of het risico bij terugkeer, vraag 5). De stelling dat u geworven zou worden door IS kan echter allerm minst geloofwaardig genoemd worden. Informatie beschikbaar bij het CGVS (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), stelt namelijk dat het doel van IS, een radicale Soennitische Islamitische staat te vormen is. Gezien u Sjiïet bent (CGVS, p.3) en IS daar toch op de hoogte van zou moeten zijn aangezien u verklaart dat IS een eigen inlichtingendienst heeft die informatie verzamelt over iedereen (CGVS, p.15), zou het dan ook vreemd zijn dat IS u zou willen werven, wetende dat IS erg wreed is tegen de Sjiïtische bevolking in de gebieden die onder hun controle zijn (informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Daarbovenop komt nog dat er in de dreigbrief die u voorlegde, geen melding gemaakt wordt van enige vorm van rekrutering door IS (CGVS, p.13). Bovenstaande bevindingen zorgen ervoor dat ook uw vermeende werving door IS niet geloofwaardig bevonden kan worden. (...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker merkt op dat Islamitische Staat (IS) in de dreigbrieven inderdaad stelde dat hij zich had aangesloten bij het verkeerde leger en dat het leger van IS de enige juiste weg was. Men zou verzoeker daarin echter nooit gevraagd hebben zich aan te sluiten bij IS. IS zou verzoeker enkel bevolen hebben

uit het Iraakse leger te stappen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker tijdens zijn gehoor gevraagd werd wat er juist stond in de eerste dreigbrief die hij ontving, en dat hij als volgt antwoordde: *"Zelfde dreiging zoals de andere, je moet je werk verlaten, het leger waar je nu werkt, is niet op de goede weg, je moet deelnemen aan ons leger, je moet aan onze kant vechten. (...)"* (stuk 5, gehoorverslag, p. 15). De vaststelling dat verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat tegen eerder afgelegde verklaringen, doet in ernstige mate afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid.

Verzoeker meent dat er een misverstand moet zijn ontstaan tijdens het gehoor wat betreft zijn verklaringen met betrekking tot zijn vertrek bij het leger. Verzoeker beweert thans dat het leger hem niet de keuze gegeven heeft om al dan niet uit het leger te stappen. Wel zou hem gezegd zijn dat het verzoekers keuze was om te doen wat hij wilde: gevolg geven aan de dreigementen en stoppen met werken, dan wel zijn leven verder riskeren en blijven werken. Volgens verzoeker stelde het leger niets voor hem te kunnen doen. Het feit dat verzoeker ervoor koos om uit het leger te stappen zou echter niet betekenen dat deze desertie zonder gevolgen zou blijven. Verzoeker stelt dat hij als een crimineel wordt gezien en dreigt vervolgd te worden. In zoverre verzoeker thans ontkent dat hij tijdens zijn gehoor zou hebben aangegeven dat zijn werkgever hem de keuze bood om zijn job al dan niet op te geven met de garantie hiervoor niet te worden gesanctioneerd, dient te worden vastgesteld dat verzoeker dienaangaande het volgende verklaarde: *"Ik heb mijn werkgever op de hoogte gebracht van de tweede bedreiging en gezegd dat ik moest stoppen, ik heb nodige bewijsmateriaal van rechter en tweede klacht voorgelegd en ik mocht kiezen of ik wou stoppen of door wou werken, zonder sanctie."* (stuk 5, gehoorverslag, p. 19). Verzoeker doet geen afbreuk aan eerdere verklaringen door ze in zijn verzoekschrift zonder meer te ontkennen.

Verzoeker betoogt dat in Irak een onderscheid wordt gemaakt tussen wettig en onwettige afwezigheid. Hij stelt dat hij vanaf 12 juni 2015 niet meer naar zijn werk ging en eerst gedurende een zekere periode nog als wettig afwezig werd gezien. Zijn onwettige afwezigheid zou pas zijn vastgesteld op 12 juli 2015. In de periode tussen zijn onwettige en wettige afwezigheid zou verzoeker zonder problemen hebben kunnen reizen, aangezien hij toen nog niet als deserteur werd gezien en er nog geen officiële opsporing lopende was. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker zijn bewering aangaande het systeem van wettige en onwettige afwezigheid in Irak niet staft aan de hand van objectieve informatie, kan bovenstaand betoog de Raad niet overtuigen. Verzoeker heeft immers verklaard dat hij zijn werkgever had ingelicht omtrent zijn beslissing het leger te verlaten, zodat de autoriteiten op het ogenblik dat hij Irak begin juli 2015 verliet niet in het ongewisse kunnen zijn geweest omtrent de redenen van zijn afwezigheid bij het leger. In de mate dat verzoeker aangeeft dat hij sindsdien hoe dan ook als deserteur wordt gezien die dient gestraft te worden, is het niet aannemelijk dat hij op het ogenblik van zijn vertrek uit Irak nog als 'wettig afwezig' zou staan geregistreerd.

Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker bij de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van zijn bewering dat de Iraakse autoriteiten hem daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat hij gedeserteerd zou zijn, voegt hij thans bij zijn verzoekschrift enkele stukken die zouden aantonen dat hij wel degelijk wordt vervolgd omwille van desertie. Het betreft volgende documenten: een verslag van verzoekers overste bij het leger met betrekking tot zijn afwezigheid (stuk 3), een document van het ministerie van Defensie waarin verzoeker als "onwettig afwezig" wordt beschouwd (stuk 4), een document van het ministerie van Defensie waarin verzoekers onwettig afwezigheid officieel wordt vastgesteld en dit als een criminele daad wordt bestempeld (stuk 5), twee stukken uit verzoekers persoonlijke dossier bij het leger die eveneens zijn wettige respectievelijk onwettige afwezigheid zouden attesteren (stukken 6 en 7), een bevel tot aanhouding van de politie van Bagdad (stuk 8) en een bewijs dat de politie naar verzoekers huis is gegaan op 25 augustus 2015 om hem te arresteren (stuk 9). De Raad stelt vast dat voormelde door verzoeker gevoegde stukken niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor deze documenten dan ook niet in overweging worden genomen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dat de verwerende partij niet twijfelt aan verzoekers profiel, dat hij in het leger zat en dat zijn familie reeds het slachtoffer zou zijn geweest van een bomaanslag op hun huis, kan hieraan geen afbreuk doen.

Verzoeker werpt nog op dat hij niet betrapt kon worden op enige contradictie of inconsistentie in zijn verhaal. De Raad wijst verzoeker erop dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas op

grond van de concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en die verzoeker verklaart noch weerlegt.

De verwijzing naar een algemene situatie en algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde (rechtsplegingsdossier, stukken 1 en 10), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stukken 4, 8 en 9) als de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te

staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal

IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad acht het betoog in verzoekers aanvullende nota die ter terechtzitting werd neergelegd niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

De COI Focus Irak aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad van 23 juni 2016 bevindt zich weldegelijk in het rechtsplegingsdossier. Deze informatie werd op 8 augustus 2016 middels een aanvullende nota aan de Raad overgemaakt.

De verwijzing naar de val van Fallujah is niet dienstig aangezien verzoeker van Bagdad afkomstig is. De verwijzing naar de situatie van de IDP's die in Bagdad verblijven is evenmin dienstig aangezien verzoeker afkomstig is uit Bagdad en niet als IDP kan worden aanzien.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op verder onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF